

Csak úgy

Tudom egyszer minden könnyecsepp felszárad.
Kizárt, hogy bennem még egyszer az érzélem
feltámad.

Tekintetem égre emelem, Uram mondd, mit vé-
tettem.

Nem jön válasz. Hogy megismertük egymást,
nem véletlen.

Ki lennék nélküled? De hát melletted is ki vagyok.

Nem látok a szívedbe; vajon mi van ott?

Vagy lehet nem is akarod?

Mi kellene, hogy belém habarodj?

A gondolatmenet csak egy vonat, mi útközben
veszi fel a kérdést.

Gyors járat ez, mégis van benne érték.

Refr.: Felmerült egy kérdés, elmerült egy válasz:

Kapcsolatunk labilis, nincsen semmi támasz.

Mindent elmondtam, mindent, amit érzek.

Nem kaptam rá választ, éppen ezért vérzek.

Vihar közeleg, beborul az égbolt.

Telik az idő, mosódik, mi szép volt.

Feledésbe merülnek a tettek, elfelejtem én is.

Szeretni szeretnék. Nem is inkább élni.

Nem kell nekem, hogy mindenki szeressen,

de bánatban legalább egy barát keressen.

Jön a tavasz a természet az embereknek tetszik.

Lelkemben karjaim a bánat virágát elmetszik.

Az égen a csillagok körbeölelik a holdat.

A képzeletem játszik velem, vagy tényleg látom
holnap?

A hóban lányomaim egymást követik.

A jelenem szomorú pillanatok övezik.

E sorok érzelmeim hangulatát felveszik.

Hiába szeretlek, mert kettőnk között elveszik.

Mindig is gazdag leszek, mert szeretet van bennem.

Ironikus, hogy hiánya elvisz majd engem.

Aggodalom és bánat szívemben fúr magának
helyet,

eszembe jut, mit érzek, amikor ő nevet.

Nem haragszom, sőt inkább meg kéne köszönnöm.

A bánatot. Miért is? Mert jó barátot köszöntöm.

Az utamat mostantól szólóban karcolom.

Vannak bizony sebeim, de legtöbb nem az ar-
comon.

Az érzést, mikor nem vagy mellettem, most itt
vázolom,

ha mellette halok boldogan távozom.

Álomvilágban járok aztán szívem a húz a Földre.

Nem érdekel semmi, csak hadd búcsúzzak tőle.

Hajnalban

Elhittem, hogy minden szép lehet,
ehelyett telefonomból már csak egy kép nevet.
Hiányzik persze minden, ami rég volt,
együtt alvás, együtt ébredés, minden, ami szép
volt,

de mára már nincs olyan, hogy mi ketten,
csak te és én, nem lesz már semmi, oké, vettem.
Egyre kevesebb, mi összekötne minket,
nekem minden, hogy szép vagy, nem kell ehhez
a sminked.

Nem érzem magamban, hogy elégedett lennék.
Mára már bennem csak egy elégetett emlék.

*Itt vannak a soraim, gondolkodj és érezd.
Becsüld meg, aki mellett minden nap felébredsz.
Boldogságról elhisszük, örökké fog tartani,
Kiégett a tűz, úgy érzem, fölösleges hajtani.*

Minden, ami életemből hiányzott.
Eleinte minden jó volt, minden virágzott,
de kihalt minden, elszáradt az egész,
nem gondozta senki, elfáradt a kertész.
Sajnálom, hogy miattam szenvedned kellett.
Vége lett, arcomon könnyecsepp lepergett.
Sajnállok mindent, ami neked rossz volt.
Sajnálom, hogy szeretlek, szeretlek, de rosszkor.

*Itt vannak a soraim, gondolkodj és érezd.
Becsüld meg, aki mellett minden nap felébredsz.
Boldogságról elhisszük, örökké fog tartani,
Kiégett a tűz, úgy érzem, fölösleges hajtani.*

Sz. Opre Mária: Szív küldi szívnek...